

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. OAM-441/LE-BE01-P09-PD1-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana prodlužuje o dobu 12 měsíců, a to v části jeho výroku týkající se stanovené doby prodloužení doplňkové ochrany.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyni bylo napadeným rozhodnutím vyhověno, nicméně žalovaný jí prodloužil doplňkovou ochranu pouze o 12 měsíců, proto žalobou napadla pouze část výroku napadeného rozhodnutí ohledně doby prodloužení doplňkové ochrany. Podle jejího názoru je přitom možné přezkoumat pouze tuto část výroku napadeného rozhodnutí, protože v opačném případě by zde byl prostor pro libovůli žalovaného. Odkázala v tomto směru rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1642/21.
3. Žalobkyně v podané žalobě předně uvedla, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a § 53 a odst. 4 zákona o azylu.
4. Dále žalobkyně tvrdila, že neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje. Její trestná činnost se ve všech třech případech týkala nelegálního pobytu, respektive prokázání se bulharskými doklady. Soudy v minulosti dovodily, že pobyt bez oprávnění sám o sobě nepředstavuje narušení veřejného pořádku. Žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 1/2020-22, body 24 až 28, ve kterém je shrnuta judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se nelegálního pobytu a nebezpečí pro veřejný pořádek ve vztahu k § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
5. Napadené rozhodnutí je pak podle mínění žalobkyně v rozporu s touto judikaturou a je rovněž nepřezkoumatelné, protože žalovaný pouze vyjmenoval, jaké tresty byly žalobkyni v minulosti uloženy, a následně ihned konstatoval, že se jedná o narušení veřejného pořádku. Nezdůvodnil, proč by jednání žalobkyně, které je staršího data, mělo skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrožovat některý ze základních zájmů společnosti.
6. Žalobkyně také namítla, že jednání, které jí žalovaný vytknul, je neaktuální. Žalobkyně má od roku 2019 na území České republiky legální pobyt, který si opakovaně a řádně prodlužuje. Poslední soudní rozhodnutí je z doby před 10 lety. Žalobkyně nenarušuje veřejný pořádek a rovněž riziko, že jej ohrozí do budoucna, je spekulativní, protože minimálně příštích 12 měsíců bude její pobyt legální s možností žádat o jeho prodloužení. Ke konci letošního roku při splnění dalších podmínek bude rovněž oprávněna požádat o status dlouhodobě pobývajícího rezidenta v EU podle § 53d zákona o azylu.
7. Žalobkyně pochází z X a ruská vojenská agrese vůči Ukrajině začala v roce 2014 právě v Luhanské a Doněcké oblasti, proto měla objektivní důvody, pro které se nechtěla vracet do země původu, a v tomto ohledu odkázala na předchozí řízení o mezinárodní ochraně.
8. Závěrem žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil v části výroku rozhodnutí „o dobu 12 měsíců“ a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 7. 2024 shrnul obsah žalobkyní podané žaloby, kterou označil za účelovou, a sdělil, že se žalobkyně na území České republiky opakovaně dopustila trestné činnosti. X jí rozsudkem ze dne X, sp.zn. X, uložil trest vyhoštění z území České republiky na 4 roky, X jí rozsudkem ze dne X, sp. zn. X, uložil trest vyhoštění z území České republiky na 36 měsíců a opět X jí rozsudkem ze dne X, sp. zn. X, uložil trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců podmíněně odloženým na zkušební dobou v trvání 3 let (do 2. 12. 2017) a zároveň trest vyhoštění z území České republiky.
10. Páchání trestné činnosti je podle žalovaného skutečností, kterou lze bezesporu považovat za narušení veřejného pořádku, zejména když se jí žalobkyně dopouštěla opakovaně. Žalobkyní citovaná judikatura není přílehlavá pro její případ, protože se nejedná pouze o pobyt bez platného oprávnění či o správní vyhoštění.
11. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Žalobkyně podala dne 4. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byla žalovaným vyzvána k poskytnutí údajů k této žádosti. Podle těchto údajů ze dne 15. 10. 2019 je státní příslušnicí X, X národnosti a je X. Dorozumí se ukrajinsky, rusky a česky. Nemá žádné politické přesvědčení. Ve vlasti naposledy žila ve městě X. Na přelomu let 1999 a 2000 přicestovala přes Kyjev a Minsk do Prahy. Dříve ve státech EU nepobývala. Před půl rokem požádala o mezinárodní ochranu prostřednictvím právníčky sídlící na Václavském náměstí, jejíž jméno nezná. Neví, jaký je její zdravotní stav, nikdy nenavštívila lékaře, byla pouze vyšetřena v místním zařízení. Má jen X. Požádala o mezinárodní ochranu, protože všude na Ukrajině je válka a následky po Černobylu. Má strach se vrátit, lidé se tam mají špatně.
14. Dne 19. 11. 2019 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v jehož rámci uvedla, že přicestovala na přelomu let 1999 a 2000 na platný cestovní pas a platné roční pracovní vízum. Nebyla přihlášena na policii, neuměla česky a nevěděla, kam se obrátit. Celou dobu v ČR pracovala nelegálně jako brigádnice. Nevyřídila si nový cestovní doklad, protože měla strach z policie. Prokazovala se falešným dokladem, ale domnívala se, že je pravý. Zaplatila za něj 100 000 Kč na Václavském náměstí. Bojí se o život, protože X. Jsou to mafiáni, mají svou kancelář a pracují dál na stejném místě. Žalobkyně si na tento doklad hradila zdravotní a sociální pojištění. Policie jí doklad vzala, ale neví proč. Po opakovaných vyhoštěních nevycestovala z ČR, protože na Ukrajině nikoho nemá, rodiče jí zemřeli. Požádala o mezinárodní ochranu až po zajištění, bála se, protože neměla doklady. Důvodem žádosti je snaha získat platné doklady, legální práci, získání azylu a důchodu. Se státními a bezpečnostními orgány v ČR nikdy neměla problémy. Potíže neměla ani na Ukrajině, nikdy nikomu neublížila a nic neukradla, je poctivý člověk.
15. Žalovaný vydal dne 5. 12. 2019 rozhodnutí, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-2019, kterým zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, protože Ukrajina byla v té době řazena mezi bezpečné země původu. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2020, č. j. 52 Az 39/2019-36, toto rozhodnutí zrušil, protože nebylo zřejmé, zda se poslední bydliště žalobkyně na Ukrajině nacházelo ve X oblasti na západu země, nebo v X oblasti.

16. Dne 5. 8. 2020 byl s žalobkyní proveden druhý pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně potvrdila, že dosud uváděla pravdivé informace. Narodila se ve X oblasti, poslední čtyři roky ve vlasti žila v X. Do X se nechce vrátit, dějí se tam příšerné věci, i tenkrát to tam bylo moc nebezpečné. Na ulici mohlo dojít ke střelbě nebo ke znásilnění. Tyto informace má, protože tam žila. Všichni její známí už odjeli. Žalobkyně nemá žádné doklady, někdo jí je ukradl. Měla pracovní vízum. Na policii se neobrátila. Zaplatila 100 000 Kč za falešný pas, který jí policie zabavila. Byla vyhoštěna, ale policie byla hodná, mohla zůstat. Řekla jim, že je ve špatné situaci a má strach. Na Ukrajině je bída. Bojí se tam vrátit, nikoho tam nemá. Ve X oblasti jsou následky Černobyli, měla bolesti hlavy, její manžel před více než 20 lety kvůli Černobyli zemřel. Zemřelo hodně lidí, nemůže to být náhoda, byl zdravý, a poté zemřel. Do svého původního bydliště ve X oblasti se vrátit nemůže, má strach. Na ulici se může stát cokoli a není tam práce. Na otázku, zda jí v návratu na Ukrajinu brání objektivní překážky, odpověděla, že když říká, že tam nechce, tak to překážka je. I když bude její žádost zamítnuta, tak tu zůstane. Nechce se na Ukrajinu vrátit ani na krátkou dobu za účelem vyřízení pobytu, má strach, bojí se o svůj život, protože odjela z Ukrajiny a mluví o tamních špatných podmínkách, za což může být uvězněna. V České republice měla pouze pracovní vízum, nikdy nepodávala žádost podle zákona o pobytu cizinců.
17. Následně žalovaný vydal dne 27. 10. 2020 druhé rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-R2-2019, kterým neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu a Krajský soud v Hradci Králové jej zrušil rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, č. j. 31 Az 14/2020-37, protože se žalovaný nezabýval reálnou možností vnitřního přesídlení a nezohlednil její ekonomickou situaci a situaci na trhu práce a na trhu bydlení.
18. Dále žalovaný vydal dne 17. 8. 2021 třetí rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL16-R3-2019, kterým opět neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský soud v Praze toto rozhodnutí zrušil dne 29. 11. 2022 rozsudkem, č. j. 13 Az 27/2021-37, kvůli válce na Ukrajině. Žalovaný následně vydal čtvrté rozhodnutí ve věci dne 26. 5. 2023, č. j. OAM-441/LE-BE01-P09-R4-2019, kterým udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců.
19. Žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Za účelem posouzení této žádosti si žalovaný opatřil Informaci OAMP – Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace ze dne 17. 1. 2024. V zemi probíhá válka a přes relativní stabilizaci frontové linie nelze hovořit o lokalizaci konfliktu. Může být zasaženo libovolné místo na území Ukrajiny, např. formou vzdušných či raketových útoků. Města, respektive zastavěná území obecně, jsou hlavním cílem vojenských aktivit. Klíčovou ruskou taktikou je dělostřelecké ostřelování, které se zaměřuje na vojenské cíle i civilní objekty a infrastrukturu. Na celém území Ukrajiny, s větší intenzitou v oblastech v blízkosti frontové linie, rovněž dochází k leteckým útokům či útokům raketami dlouhého doletu.
20. Součástí správního spisu je i opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 14. 3. 2024, podle kterého byla žalobkyně třikrát pravomocně odsouzena. X jí rozhodnutím ze dne X, č. j. X, uložil trest vyhoštění z území ČR na 4 roky pro trestný čin podle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Následně jí X trestním příkazem ze dne X, č. j. X, uložil trest vyhoštění z území ČR na 36 měsíců pro úmyslný trestný čin podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). X jí trestním příkazem ze dne X, č. j. X, uložil trest podmíněného odnětí svobody v délce trvání 8 měsíců

se zkušební dobou 3 let (do 2. 12. 2017) a zároveň trest vyhoštění z území ČR pro úmyslný trestný čin podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

21. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým prodloužil doplňkovou ochranu o 12 měsíců a které si žalobkyně převzala do vlastních rukou dne 13. 5. 2024, čímž nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
23. Podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a); pohovor se neprovádí, pokud lze vydat rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně. Ustanovení § 25 písm. d) se v řízení o prodloužení doplňkové ochrany použije obdobně.*
24. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá.*
25. Soud nejprve konstatuje, že nic nebrání tomu, aby žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí pouze v části jeho výroku týkající se doby prodloužení doplňkové ochrany. Komentářová literatura k § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. kupř. uvádí, že „je žalobce povinen v žalobě označit, které konkrétní části výroků rozhodnutí správního orgánu napadá. Jde o uvedení tzv. rozsahu žaloby. Díky tomu je zřejmé, v jakém rámci se bude uskutečňovat soudní přezkum.“ (viz POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges [cit. 2024-11-12]. ASPI_ID KO150l2002CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.) Soud se proto věnoval přezkumu napadeného rozhodnutí toliko v části jeho výroku, ve které byla stanovena doba prodloužení doplňkové ochrany.
26. Žalobkyně namítla, že neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, protože její trestná činnost se ve všech třech případech týkala nelegálního pobytu, který podle judikatury sám o sobě nepředstavuje narušení veřejného pořádku.
27. Soud v této souvislosti neuniklo, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 1/2020-22, ze kterého žalobkyně obšírně citovala v žalobě, se týká výkladu pojmu

veřejného pořádku ve vztahu k ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, jež upravuje možnosti zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy omezení osobní svobody, nikoli tedy ve vztahu k § 53a odst. 4 zákona o azylu, kdy při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany k omezení osobní svobody nedochází. Dalším důvodem, proč není označený rozsudek na projednávanou věc přiléhavý, je skutečnost, že v případě žalobkyně se nejedná o postih pro samotný nelegální vstup či nelegální pobyt, a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, či o pouhé správní vyhoštění, nebo o nelegální pobyt ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud zdůrazňuje, že žalobkyni byl třikrát uložen trest vyhoštění v trestním řízení, jednou ve spojení s trestem podmíněného odnětí svobody, když v jednom případě byla žalobkyně pravomocně odsouzena i pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku, a proto na projednávanou věc není příliš přiléhavá judikatura týkající se správního vyhoštění.

28. Interpretaci veřejného pořádku podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nelze mechanicky vztáhnout na pojem veřejného pořádku podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval sice v případě zákona o pobytu cizinců, nicméně zdejší soud neshledává důvod postupovat odlišně v případě zákona o azylu, „*závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS).
29. Narušení veřejného pořádku podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu musí být natolik významné, aby odůvodňovalo zásah do osobní svobody. Podle důvodové zprávy se jedná o ustanovení s jednoznačným cílem zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Naopak žadatel o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu pobývá v České republice legálně, jeho snahou je prodloužit si legální pobyt a není zasahováno do jeho osobní svobody. Pokud je však ohrožení veřejného pořádku natolik zásadní, že odůvodňuje omezení osobní svobody podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, bude jistě zcela dostačující při posuzování prodloužení doplňkové ochrany, během které nedochází k zásahům do základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Azs 122/2016-79, uvedl: „*Dle Nejvyššího správního soudu je pro individuální posouzení důvodnosti domněnky, že stěžovatel na základě souhrnu svého dosavadního jednání představuje hrozbu pro veřejný pořádek (hrozba pro bezpečnost státu zde zjevně nepřichází v úvahu a ani žalovaný tento důvod zajištění ve svém rozhodnutí neposuzoval), určující právě nesporná skutečnost stěžovatelova nerespektování trestním soudem již podruhé uloženého trestu vyhoštění. Z této je totiž zřejmý stěžovatelův pohrdavý postoj nejen k povinnostem, které mu vyplývají již ze zákona (tj. povinnost pobývání na území České republiky pouze na základě některého ze zákonem rozeznávaných pobytových oprávnění), ale především k povinností jemu explicitně a opakovaně uloženým nestranným a nezávislým orgánem moci soudní v rámci trestního řízení soudního, kteréžto je samo o sobě postupem, k jehož aktivaci dochází (má docházet) toliko subsidiárně, v případech, kdy prostředky mírnější (zde správní řízení a v jeho rámci uložené správní vyhoštění) k zajištění plnění zákonných povinností určitého subjektu práva zjevně nepostačují (ultima ratio). Nad nyní uvedené již právní řád České republiky nezná žádné důraznější prostředky, jak dosáhnout respektování povinností opustit území tohoto státu. Nejvyšší správní soud je názoru, že uvedená okolnost zavrhuje dostatečný důvod k domněnce, že stěžovatel může představovat nebezpečí pro*

veřejný pořádek, neboť prokázanou míru, v níž nerespektuje závazné akty výkonu státní moci (jak moci výkonné, tak soudní) vůči své osobě, již nelze označit za tolerovatelný vzorec chování člověka v demokratickém právním státě. Stěží by při hypotetickém masovějším uplatnění uvedeného chování bylo ještě lze hovořit o jakémkoli veřejném pořádku“ (podtržení doplněno). Nejvyšší správní soud i ve své novější judikatuře setrvává na názoru, že nerespektování trestu vyhoštění uloženého v trestním řízení může být hrozbou pro veřejný pořádek (viz jeho rozsudek ze dne 23. 8. 2024, č. j. 6 Azs 186/2024-27).

30. Žalobkyně zcela ignorovala tři tresty vyhoštění uložené trestními soudy. Ostatně jí dříve nic nebránilo v krátkodobých návratech na Ukrajinu za účelem obstarání nových a legálních dokladů, soud také připomíná, že v době před válkou byla Ukrajina bezpečnou zemí původu. Žalobkyně v žalobě rovněž namítala, že uplynulo již 10 let od posledního uložení trestu vyhoštění a je spekulativní, zda veřejný pořádek naruší do budoucna. Soud však považuje toto riziko naopak za zjevné, nikoli spekulativní, když žalobkyně během druhého pohovoru na otázku, zda jí brání v návratu na Ukrajinu objektivní překážky, odpověděla: „*Ano, když říkám, že tam nechci, tak taková překážka je. I když dostanu zamítnutí, tak tu zůstanu a ať si se mnou dělají, co chtějí.*“ (srov. str. 4 protokolu o pohovoru ze dne 5. 8. 2020) Žalobkyně výslovně uvedla, že nehodlá respektovat eventuálně uloženou povinnost vycestovat, proto je zjevné, že ani předchozí tři pravomocná rozhodnutí trestních soudů nebyla dostačující pro změnu jejího přístupu k závazným aktům výkonu státní moci. Soud proto uzavírá, že v případě žalobkyně se nejednalo o pouhý nelegální pobyt a správní vyhoštění, nýbrž o jeden trest podmíněného odnětí svobody a tři tresty vyhoštění uložené v trestních řízeních. Ačkoli od rozhodnutí trestních soudů uplynula delší doba, žalobkyně jasně projevila neochotu respektovat pro ni nepříznivá rozhodnutí v budoucnu, proto je i zdejší soud toho mínění, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
31. Dále žalobkyně namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaný pouze vyjmenoval, jaké tresty jí byly v minulosti uloženy, a následně hned konstatoval, že se jedná o narušení veřejného pořádku, ale nezdůvodnil, proč jednání žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. K přezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil. Například v usnesení ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 140/2024-30, zopakoval, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud (či správní orgán) rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016-51).*“ Žalovaný nejprve citoval příslušné ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu, nato uvedl, jaké informace zjistil z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, který je součástí správního spisu, poté provedl úvahu, že se žalobkyně opakovaně dopustila narušení veřejného pořádku, a proto uzavřel, že se doplňková ochrana prodlužuje o 12 měsíců. Soud si, pravda, dovede v tomto směru představit podrobnější odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesto se mu v případě napadeného rozhodnutí jeví jako srozumitelné, logické a přezkoumatelné. Žalovaný na základě opisu z evidence rejstříku trestů shrnul trestnou činnost, pro kterou byla žalobkyně v minulosti pravomocně odsouzena, a následně vyjevil (sice stručně, ale dostatečně srozumitelně), že v této trestné činnosti spatřuje opakované narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně. Takovéto závěry má soud v projednávané věci i přes jejich stručnost za přezkoumatelné.

32. Ohledně argumentace žalobkyně, že žalovaný nezdůvodnil, proč by v případě žalobkyně mělo dojít ke „skutečnému, aktuálnímu a dostatečně závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, soud konstatuje, že žalobkyně zjevně odkazuje na obširnou citaci v žalobě z rozsudku Krajského soudu v Praze, který byl zmíněn výše, jehož součástí je odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, který takto definoval ohrožení veřejného pořádku. Je však nutné opět zdůraznit, že tak učinil v souvislosti s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nikoli s § 53a odst. 4 zákona o azylu. Skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti je nezbytné pro omezení osobní svobody při zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Bylo by nepřiměřené klást stejné nároky na odůvodnění i v případě ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu, kdy nedochází k žádnému zásahu do základních práv a svobod žalobkyně. V případě žalobkyně navíc ke skutečnému, aktuálnímu a dostatečně závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti již došlo a toto nadále trvá, když žalobkyně dosud nevykonala ani jeden z pravomocně uložených trestů vyhoštění z území České republiky, což také přinejmenším implicitně za napadeného rozhodnutí vyplývá.
33. Podle žalobkyně měla být též napadeným rozhodnutím porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 s. ř. a § 53 a odst. 4 zákona o azylu, ta ovšem nijak nespecifikovala, jakým způsobem je žalovaný měl porušit. Pouhý výčet ustanovení, v jejichž rozporu měl žalovaný postupovat, není dostatečný. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, *„[ž]alobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost.“* Žalobkyně této povinnosti nedostala, nevylicila, k jakým konkrétním pochybením mělo dojít, a soud žádné nezákonné kroky v postupu žalovaného neshledal.
34. Žalobkyně také v žalobě uvedla, že pochází z X a kvůli ruské agresi, která začala v roce 2014, měla objektivní důvody, proč se nechtěla vracet do země původu. Soud však konstatuje, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany bylo klíčové posouzení, zda na Ukrajině stále trvá vojenský konflikt, který může zasáhnout jakoukoli část jejího území, což bylo potvrzeno zprávou o zemi původu, a proto byla doplňková ochrana prodloužena. Nad rámec toho však lze poznamenat, že žalobkyně přicestovala do České republiky v roce 1999 na roční pracovní vízum, další si již nevyřídila a X, kde pouze žila čtyři roky před odjezdem z Ukrajiny, byl obsazený ruskou armádou až v roce 2014.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. ledna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce